

Italijansko bogastvo v sirovinah

Bauxita ima Italija na zalogi 20 milijonov ton, železnega krčca pa 25 milijonov ton

Evropski kontinent ni posebno bogat na mineralnih sirovinah. Vendar pa spada Italija med države, ki zavzemajo v posebnih rudniških proizvodih — živo srebro, žveplo in bauxit — vodilno mesto. Poleg tega se pridobiva v Italiji železni krčec in tudi cink spada med kovinske sirovine, ki jih proizvaja Italija več nego porabi. Zato je bilo razumljivo, da je objubil Italija na nedavnih italijansko-nemških trgovinskih pogajanjih dobavljati Nemčiji take proizvode, ki jih Nemčija potrebuje. Tu sem spadajo v prvi vrsti mineralije. Italija je še prej dobavljala Nemčiji mineralne proizvode, čeprav ne v toliki množini, kakor jih bo po novi pogodbi. Leta 1938 je znašal nemški uvoz iz Italije: bauxita 96.593 ton, železnega krčca 43.732, cinkove rude 1590, žvepla 67.834, cinka 51 in živega srebra 1129 ton.

Italijanska mineralna proizvodnja se je razvijala zadnja leta pred sedanjo vojno izredno ugodno. Bauxita je bilo pridobljenega leta 1929 192.800 ton, med krizo leta 1937 je proizvodnja nazadnje padla na 67.400, potem se je pa naglo dvignila na 382.700 ton v letu 1938. S tem je prišla Italija na četrto mesto med evropskimi državami, kjer se pridobiva bauxit za Francijo, bivšo Jugoslavijo in Madžarsko. Proizvodnja aluminija, ki je znašala leta 1929 okrog 7000 ton, se je dvignila do leta 1938 na 25.800 ton. Rezerve bauxita se cenijo v Italiji na okroglih 20 milijonov ton. Ležišča bauxita so deloma znana v Italiji že več desetletij in pridobivanje se je razvijalo dokaj enakomerno. Največ bauxita je v Capodiatristi in v pokrajini Gorizia. V novejšem času so ležišča bauxita v srednji in južni Italiji ter v Campagnu znatno pridobila na pomenu. Podobna so dalmatinskim. Največja ležišča so Portofino, Pisinio, Visinada, Visignano in Albano. V začetku leta 1939 je bilo podeljenih 60 koncesij za pridobivanje bauxita in v 20 krajih so ga kopali. Nova apulijska ležišča bauxita ob zalivu Manfredonia v okolici Terra d'Otranto in Foggia so za izdelovanje aluminija zelo važna. Že zdaj dokaj velika proizvodnja bo dvignjena na letnih 300.000 ton.

Tudi italijanska proizvodnja železnega krčca, ki je za Španijo na drugem mestu na svetu, je za preskrbo Nemčije s sirovinami velikega pomena. Proizvodnja se je dvignila od 865.000 ton v letu 1936 na 930.000 ton v letu 1938. Izvoz je sicer nazadnje padel na 161.000 ton v letu 1936 na 93.000 ton v letu 1938 in od tega je šla približno polovica v Nemčijo. Italija ima zdaj približno 25 milijonov ton železnega krčca na zalogi. Žvepla je v njem 41 do 46 odstotkov. Največja ležišča na zvezni najbogatejšega železnega krčca so med Sleno in Grosseto v Toscani. Ležišča baker vsebuječega krčca so pri Calceiranici v pokrajini Trento in pri Agordo v pokrajini Belluno, kjer se ruda tudi izkorišča. Ta industrija je skoraj izključno v rokah koncerna Montecatini. V zadnjih desetih letih se je proizvodnja povečala okroglo za 40%.

V pridobivanju elementarnega žvepla stoji Italija s Sicilijo na drugem mestu na svetu za Združenimi državami. Kot države, kjer se pridobiva žveplo, lahko omenimo poleg teh dveh samo še Čile, Japonsko in Španijo. V Italiji se pridobiva žveplo v pokrajini Caltanissetta, Enna in Agrigento ter na Palermi in v Catanii. Industrija žvepla je preživljala že več let zaradi visokih režijskih stroškov krize. Da bi se premagala, je bil ustanovljen leta 1934 prodajni urad »Italcrozit« in organizacija je znala dvigniti v šestih poslovnih letih proizvodnjo čistega žvepla okroglo za 75%. Državni prispevki so bili padli nazadnje na 850.000 lir. Po vstopu Amerike v vojno so pa izgubili veljavno poročilo o sodelovanju italijanske in ameriške industrije žvepla in zdaj ima Italija proste roke. V sodelovanju z Nemčijo se bo dala ta industrija modernizirati in razširiti.

V pogledu pridobivanja živega srebra je Italija zdaj na prvem mestu na svetu. Izkoriščata se dva rudnika živega srebra, prvi v Idriji drugi pa ob Monte Amata. Španska državljanska vojna je imela za posledico silen razmah te italijanske industrije. Leta 1935 je pridobila Italija 972 ton živega srebra, Španija 1232, Združene države 60 in Meksiko 294 ton. Iz letnih poročil o bilancah velikih italijanskih družb, ki imajo v rokah industrijo živega srebra, je razvidno, da se je proizvodnja tudi med vojno še dvignila. Iz tega se da sklepati, da je Italija v tej industriji panogi še vedno na prvem mestu. Če prštejemo še špansko proizvodnjo, ima evropski kontinent v proizvodnji za vojno industrijo zelo važnega živega srebra odločilno premoč. Od leta 1924 je uvažala Nemčija iz Italije vedno več živega srebra. Leta 1938 ga je uvozila 1105 ton, dočim je znašal ves izvoz iz Italije 1839 ton.

Od težkih kovin ima Italija praktično presežek samo v cinku. Leta 1929 je znašala proizvodnja cinka v Italiji 87.000 ton v letu krize 1933 je padla na 29.100 ton. Do leta 1938 se je pa zopet dvignila na 88.000 ton. Proizvodnja cinka je bila vedno znatno pod kovinsko vsebino rudniške proizvodnje, tako recimo leta 1929 15.700 ton, leta 1938 pa 34.100 ton. Italija lahko torej cinkovo rudo izvaža tem bolj, ker zadostuje proizvodnja cinka za kritje domače potrebe. Ležišča cinkove in svinčene rude so najbogatejša na Sardiniji, v okrajih Iglesias, Ležišča Monte Vecchio in Monte Poni dajejo okrog tri četrtine vse italijanske proizvodnje. V rudah je povprečno 50

do 60 odstotkov svinca, 40 do 50 odstotkov cinka in 350 do 400 gramov srebra na tono. Ležišča cinkove rude so tudi v kraju Bergamo in Venezi Tridentini. Italijanska vlada je pred vojno pospeševala izvoz cinkove rude, da se je tako povečalo pridobivanje svinčene rude in da ni bilo treba toliko svinca uvažati. Da se je razvijala italijanska rudniška proizvodnja ugodno tudi med vojno, je razvidno iz statističnih podatkov, ki so bili po daljšem času objavljeni za prvih sedem mesecev predlanskega leta. Italija je pridobila v tem času (v tisoč tonah) železne rude 650, živorsrebrne 147,9, bauxita 313,9 in železnega krčca 604,2.

Ameriški načrti z Brazilijo

Gumijevo drevo naj bi se vrnilo v svojo prvotno domovino

Tako mečejo v Braziliji kavo v morje

Izguba Malajskega polotoka in Nizozemske Indije je prinesla Angliji in Ameriki težke skrbi v pogledu preskrbe vojne industrije s sirovinami. Anglosaški zavezniki iščejo zdaj nadomestilo za izgubljene pokrajine in v pomanjkanju boljše ideje so prišli na Brazilijo.

Zanašajoč se na stališče te latinske ameriške države hočejo anglosaški zavezniki napraviti iz Brazilije kolonijo, ki bi vsaj deloma nadomestila v Pacifiku izgubljene pokrajine in njihova naravna bogastva. Začela se je živahna propaganda za povratek iz Brazilije izvirajočega gumijevega drevesa v njegovo staro domovino. Američani upajo, da se jim bo posrečilo udomaćiti to gospodarsko izredno važno drevo, ki je bilo prenešeno iz Južne Amerike v Pacifik, zopet v Brazilijo, kar bi omogočilo preskrbo Amerike in deloma tudi Anglije z gumijem. Brazilija naj bi postala tudi dobaviteljica rastlinskih olj. »Financial News« poroča, da so našli čudežno rastlino, ki daje izredno mnogo rastlinskega olja. Gre prav za prav za drevo, ki se bo dal vsak njegov del uporabiti. To je posebne vrste palma. Imenuje se pa »basus«. Iz lupin njenih sadov se daje izdelovati gumbi. Listi se lahko uporabljajo za primitivno obleko, klobuke, predpražnike itd. Debla in lupine sadov služijo za kurivo, jedra za živilsko krmo, olje pa za izdelovanje margarine, mila, jedilnega olja in mazil. Američani že vidijo v svoji bujni domišljiji, da bo ta nova tropična rastlina povsem izpodrinila kavine plantaže v Braziliji.

Tu pa naletite na črto na realnost. Brazilija je največji producent kave na svetu. Ona namreč izvaža več kave, kakor vse južnoameriške države skupaj. Kolumbija izvaža 3.150.000, El Salvador 420.000, vrč po 132 funtov kave v Ameriko, dočim jo izvaža Brazilija 9.300.000 vrč. Razmerje uvoza v druge države je približno enako. V druge države je šlo iz Brazilije letno 7.813.000 vrč kave, iz Kolumbije 1.079.000, iz Salvadora 527.000, iz Guatemale 312.000, iz Meksike 239.000 in iz Venezuele 606.000 vrč.

Malo je verjetno, da bi Brazilija žrtvovala svoje kavine plantaže ameriškim načrtom, da bi pomagala anglosaškim zaveznikom iz hude zadrege. Sicer pa Američani itak trdijo, da grade velika industrijska podjetja za izdelovanje sintetičnega gumija. Če je to res in ki jo začela ta podjetja obratovati, bi Amerika ne rabila več naravnega gumija iz Brazilije. Tako bi nastal za Brazilijo enak, če ne slabši položaj v kakršnem je zdaj, ko pridelava skoraj vsako leto toliko kave, da jo mora sežigati ali zmetati v morje, da bi

se preveč ne pocenila. Sicer pa ne smemo pozabiti, da mora rasti gumijevo drevo najmanj 8 let, preden se začne cediti iz njega tekočina, iz katere izdelujejo potem gumi. Ni torej povsem jasno, kako naj bi Amerika v pogledu Brazilije uredila načrte. Tu bo pač potrebna velika skepsa.

Rooseveltov poskus s srebrom

Ameriško finančno ministrstvo je nakupilo v zadnjih osmih letih 2.593.000.000 unč srebra, da bi omogočilo Rooseveltov poskus z njim. To je 591.000.000 unč več kakor je bilo v teh letih pridobljenega srebra na vsem svetu. Amerika je pridobila od tega 113.000.000 unč srebra s podpravljenjem inozemskih zasebnih zalog, 449 milijonov unč ga je kupila po fantastičnih cenah od domačih proizvajalcev, ostalih 2.031.000.000 unč ga je pa dobila iz inozemstva, seveda tudi po primerno visokih cenah. Zadnja leta se je pa ameriški nakup srebra v inozemstvu zaradi polona te politike znatno zmanjšal. Lani je kupila Amerika v inozemstvu komaj še polovico toliko srebra, kakor predlanskim, od leta 1938 je pa nazadnje nakup za 80%.

Ta politika je veljala Ameriko že 1.400 milijonov dolarjev, toda od svojega prvotnega cilja, namreč revalorizacije srebra je pa odhajena vedno bolj. Poskus s srebrom se je izpremenil v pogledu domačih proizvajalcev na račun davkoplačevalcev v zadevo državnih podpor, na zunan pa v politično mamilo.

Grčija bo pospeševala ribarstvo

Grški gospodarski minister Hadžimihailis opozarja na možnost pospeševanja ribarstva v Grčiji. Minister naglašja, da bi lahko Grčija ribe tudi izvažala, obenem bi bilo pa prebivalstvu pomagano v pogledu prehrane, če bi bilo na razpolago več rib, kakor doslej. Vlada je pripravila obširen načrt, ki označuje ribarstvo kot važen gospodarski čimbenik. Gre za posebno gospodarsko panogo, ki ni mišljena kot nekaj provizoričnega, prepuščena privatni pobudi, temveč kot organizirano in po državi komaj pospeševano delo. Vsa ribarstva zadržujoča vprašanja naj se uredijo temeljito in za daljšo dobo. Minister je izrazno naglasil, da so italijanske in nemške okupacijske oblasti tudi v tem primeru pokazale za težnje Grčije polno razumevanje in pri-

pravičnost podpirati grško vialo z navesti in dejanji.

Vlada je mislila pri svojem načrtu tako na morje, kakor tudi na jezera in reke. Zemljepisni in podnebni pogoji za razvoj ribarstva v Grčiji so izredno ugodni. Grčija pa lahko izkoristi pri tem tudi izkušnje svojih sosedov. V gospodarskem ministertvu je bil ustanovljen poseben oddelek za tehnično organizacijo ribarstva, da pripravi vse potrebno za tozadevno zakonodajo. Ustanovljenih bo več modernih ribogojnic, večaki bo lo proučili razne vrste rib in ugotovili, katere bi bile za grško podnebje najbolj prikladne. Ribji zarod bo Grčija po potrebi tudi uvažala. Načrt govori tudi o skrbi za prodajo in predelavo rib. Prvi ukrepi bodo izdani takoj, da bi imela država čim prej in čim več koristi od pospeševanja ribarstva. Da bi dobila Grčija tudi primerno število ribarskih čevčakov, predvideva načrt ustanovitev ribarske visoke šole. Po mnenju ministra Hadžimihailisa lahko postarše ribarstvo eden najvažnejših virov dohodkov tako za zasebno, kakor tudi za državno gospodarstvo Grčije.

Dr. Ernst Fabricius umrl

Nedavno je umrl sloveči raziskovalec Limesa, rimskega obmejnega nasipa proti Germanom med Reno in Donavo prof. dr. Ernst Fabricius, star 84 let. Pokojni je bil doma iz Darmstadta, kjer je bil rojen 6. septembra 1857. Ze zgodaj se je posvetil arheološkim raziskavanjem. V letih 1882. do 1888. se je mudil večkrat na Kreiti, kjer je sodeloval pri važnih odkritjih. Leta 1886. je deloval kot privatni docent na berlinski univerzi. Dve leti pozneje je bil poklican kot izredni profesor stare zgodovine in arheologije v Freiburg. Njegova posebna stroka je bila kot rečeno proučevanje rimskega obmejnega nasipa proti Germanom. Leta 1894. je bil dr. Fabricius imenovan za rednega profesorja, leta 1902. je pa postal predsednik državne komisije za proučevanje Limesa. Prof. Fabricius je bil soustanovitelj sozaložnik »Pergamonskih napisov« (1890 do 1935) ter izdajatelj in založnik 17 zvezkov obsegačega dela »Gornje germanske retski Li-

mes« (1894 do 1934). Leta 1926 je bil prof. Fabricius upokojen. Na znanstvenem polju je pa marljivo delal tudi še pozneje.

Atenska univerza

Grški prosvetni minister je izjavil, da je bilo v lanskem šolskem letu vpisanih na atenski univerzi 7.000 slušateljev. V novem semestru bo vpisanih okrog 8.000 študentov. Največ slušateljev ima juridična, za njo pa medicinska fakulteta.

Srečna občina

Občina Iljo sredi jezera Väneru na švedskem je deležna posebne sreče, ki je svojevrstna. Vsa glavna službena mesta so namreč pod vodstvom sposobnih žensk. Poštni urad vodi ravnateljica, občinsko blagajno blagajničarka, občinsko gimnazijo ravnateljica, občinsko knjižnico tudi ravnateljica. Lokalni dnevnik je pod vodstvom ravnateljice, ki je obenem lastnica lista. Tudi oba hotela vodita ženski. Nedvomno važno dejstvo pa je, da ima občina tudi sposobno soobčanko, ki je zastopnica volilcev v švedskem parlamentu.

Glavno pa je, da so občani zadovoljni z delom ter uspehi svojih vodilnih občank ter da so na nje ponosni.

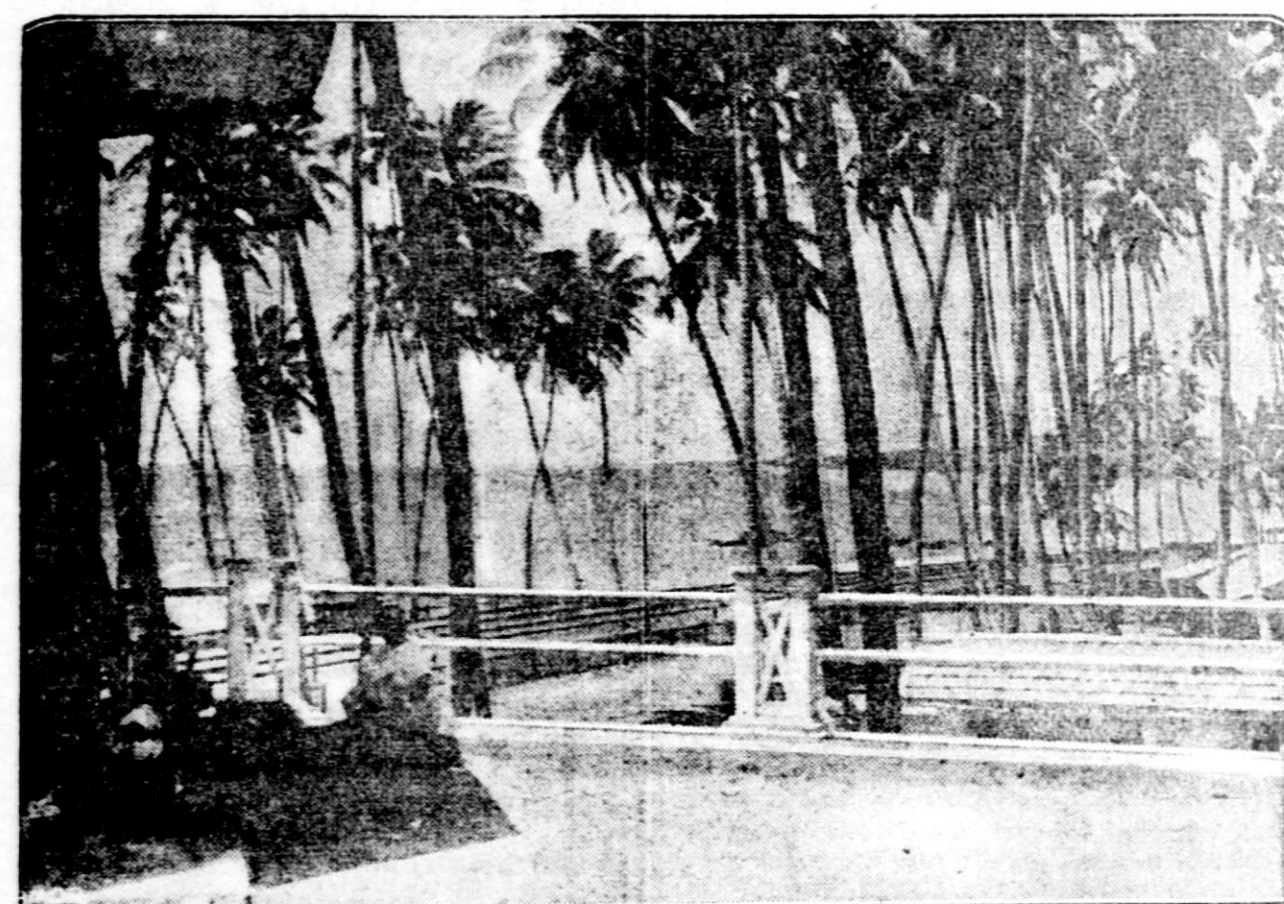
Počasen slikar

Francoski slikar Cezanne je bil znan po svoji počasnosti. Vsi modeli so se ga bali, ker je zahteval nemogoče od njih. Večkrat se je ta ali oni mel portretiranjem od izmučenosti onesvestil. Slednjič je Cezanne portretiranje opustil in slikal samo še sadje. Pa tudi sadje ni moglo čakati tako dolgo in je segnilo. Nazadnje je slikal Cezanne samo še cvetlice.

Kako si pa mogel pripraviti cvetlice do tega, da vzdrže? so ga vprašali prijatelji? Cezanne jih je odvedel molče v sobico kraj ateljeja, kjer jim je pokazal v vazah več šopkov. Bile so same papirnate rože.

Gospodarski pomen Ceylona

Na njem se prideluje zlasti mnogo kavčuka in čaja, pa tudi kokosovih orehov

Otok Ceylon je doživel te dni svoj prvi letalski napad. Vojna na Daljnem vzhodu se torej približuje tej okrog 66.000 km² obsegačiji angleški kronski koloniji, podobni hruški in ležeči pred prednje indijski polotokom. Železnica ima Ceylon okrog 1600 km. Tudi cestno omrežje je dobro zgrajeno, tako da lahko pride vsa izvozna roba razmeroma hitro do pristanišč. Glavno mesto Ceylona je Colombo s 300.000 prebivalci. Prebivalstvo otoka šteje okrog 6.000.000 in od teh se preživlja blizu 62 odstotkov s kmetijstvom, 12 odstotkov z industrijo in obrtjo, ostali pa s trgovino in prometom.

Gospodarski pomen Ceylona je v prvi vrsti v njegovem kmetijstvu. Na Ceylonu se prideluje poleg kave, cimeta, in kakao, čaj, kokosovi orehi, riž in kavčuk. Samo kakao pridelujejo letno okrog 4000 ton. Med deželami, ki izvažajo čaj, je Ceylon za Indijo na drugem mestu. Pred vojno je odpadla nanj letno ena četrтина vsega svetovnega izvoza čaja. Leta 1938. so pridelali na Ceylonu 107.000 ton čaja in skoraj ves je bil izvožen, večinoma v Anglijo. Poleg Nizozemske Indije, Ocea-

nije in Malajskega polotoka je Ceylon znan tudi po kokosovih palmah, ki zavzemajo okrog 446.000 ha. Bogate letine gredo skoraj v celoti v inozemstvo, večina v Anglijo, deloma pa tudi v Ameriko in Avstralijo. Leta 1938. je šlo s Ceylona 76.605 ton kokosovega olja, 76.000 ton popra in 36.100 ton kokosovih orehov. Za Malajskim polotokom in Nizozemsko Indijo je Ceylon po plantažah kavčuka na tretjem mestu.

Ker so se vedno bolj širile na Ceylonu plantaže kavčuka in čaja, ki so skoraj izključno v angleških rokah, je bilo pridelovanje riža zanemarljivo. Zadnja leta so pridelali na Ceylonu letno samo še 300.000 ton riža, pred prvo svetovno vojno pa 350.000 ton. V tem času se je pa prebivalstvo otoka povečalo za blizu 2.000.000. Posledica tega je bila, da je moral Ceylon uvoziti vsako leto nad pol milijona ton riža. Zdal ko so Japonci zasedli Burmo in Malajski polotok, Ceylon ne bo več mogel dobivati riža od zunaj, pa tudi izvoz kavčuka, kokosovih proizvodov in čaja ne bo več mogoč.

B. Perowne.

Dr. Torridon igra za vse

Roman

Morje je mehko, neskončno vzdihovalo in hilpalo, in mesec se je dvigal na nebu višje in višje. Nekajkrat se je Royu zazdelo, da sliši v daljavi hrlenje motornega čolna, a vselej je bilo le sopenje morja. Hlad ga je polagoma utrudil. Zaspal je.

Glas, kakor bi nekdo zatulil, je mahoma zdramil njegovo oamljeno zavest. Poskočil je in izza skale, ki ga je skrivala, vrgel oči po peščini. Bela in zapuščena se je širila v luninem svitu, samo nagajivi valčki so jo oplakovali. Roy se je vzpel na koleno ter pogledal proti hiši. Mesečina je v progah lila skozi črno vejvje pinji. Tedajci pa se je pokazala drugačna luč, nizko spodaj med drevjem, rumenkast soj, ki je takoj spet izginil.

Bil je žarek žepne svetilke.

Vsaka Royeva mišica je bila napeta do skrajnosti; zobje so se mu stiskali kakor železen primež. Mladi mož je čvrsto prijel za svojo železno palico in naglo stopil v senco najbližjega drevesa. Odtod je skočil pod drugo drevo, ne da bi odtrgal oči od kraja, kjer je bila posvetila žepna svetilka. Zadržal je sapo in potegnil na uho. Ničesar ni slišal razen divjega razbijanja krvi v sencih.

31

Onkraj svetlega pasu, ki ga je razgrinjala pred njim mesečina, se je širila gosta senca dreves.

Roy je pazljivo pogledal v ta črni pas. Na pesku in pinijevem igličevju je videl črni rokav; ležal je tam kakor pozabljen in se nadaljeval v roki, blede roki, ki jo je delala mesečina še belejšo.

V temnem pasu je ležal človek, samo roka in laketa sta mu segala v svetli pas.

Dobrošno minuto je Roy strmel v to blede roko. Vse naokrog so prepevali črički, toda roka je bila docela negibna. Nič se ni premaknilo v temi, ki je varovala truplo.

Roy je hitro stopil v svetli pas, iz sence v mesečino in odtod spet v temo. Mož je ležal pred njim. Roy je znova pogledal okrog sebe. Vse je bilo docela mirno.

Še vedno krepko stiskaje železno palico se je mladi človek sklonil in s prosto roko potipal ležečega. Mož se ni gnil. Tedajci pa je Roy prijel za ramo in ga z naporom vseh moči obrnil, tako da je ležal vzrak. Mesec je obil s svojo mirno svetlobo dolgi, koščeni obraz Jožefa Fahyja.

Tedajci pa je Royevim hrbtom rezko prasknilo v grmovju.

Mladenec se je skokoma obrnil in videl, kako je sključena senca šinila od debela do debela; za trenutek se je modrikasto zablistala v mesečini gola ostrina noža. Roy je srdito zalučil železno palico proti sencu. Palica je zamolklo udarila ob deblo in padla na tla. Začulo se je novo, še bolj oddaljeno praskanje, in neznanec se je oddaljil med pinjenci.

Roy je planil naprej, pobral palico in se razjarenost spustil za neznanec. Ni ga mogel dobiti na oči. Menjava belih in črnih prog, ki jo je ustvarjala med pinjenci mesečina, je begala vid; in mladi človek se je zdajci zavedel nevarnosti, ki mu je grozila. Obstal je in se obrnil. Za njim ni bilo videti nikogar, ali pretrdno se vendar ni mogel zanesti. Komaj je dihal. Počakal je in sigaje gledal na vse strani; srce mu je bobnalo v prsih. Črički v soseščini so molčali, v daljavi pa se je nemoteno razlegal njihov zbor.

Roy, ki mu je bil še vedno na misli motorni čoln, je previdno krenil proti peščini. Senca skalnega branika je zadrževala peščeno progno, ki jo je obilval mesec s svojo svetlobo. Stopal je ob zapuščeni peščini, obstajal spet in spet ter vlekel na uho. Ko je prišel do surovih stopnic, ki so vodile na pot, je znova obstal in dolgo poslušal.

»Kri, kri, kri!« so brez konca in kraja ponavljali črički.

Zdal je videl majhen kos pročelja svoje vile in njeno kamenito teraso. Zdela se mu je čudno daleč, zaradi črnih dreves, ki so stala vmes. Roy je znova stisnil zobe, če čvrsteje prijel za železno palico in nadaljeval svojo pot navkreber. Ko pa je prišel v svetli pas, kjer je bil pustil Jožefovo truplo, ni bilo trupla nikjer.

XV. poglavje.

PET BANJENI KNJIZIO

Najprej je Roy pomislil, da se nemara moti in da to ni kraj, kjer je ležal Jožef. Toda nagel pogled

okrog sebe ga je prepričal o resničnosti. Jožef je bil izginil.

Tedaj se mu je v duhu živo obnovil modrikasti blisk bodala, ki ga je bil videl v neznančevi roki. Več minut je prešlo, preden je zdvomil, češ, Jožef konec koncev morda ni mrtev, ampak samo nezavesten; ko se je opametoval, se je nemara vrnil v hišo.

Ko je prišla Royu ta razlaga na misel, ji je najprej kar verjel; z občutkom velikega olajšanja se je spustil v tek proti vili.

Na pol odprta vrata so tvorila v belem pročelju hiše široko, temno rezo. Royeva naravna misel je bila, da je Jožef pustil vrata odprta; ko je v vzdignil roko, da bi jih še bolj odprl, se je mladi človek spomnil, da utegne biti prav tako lahko tudi napadalec skrit v hiši. Ako mu je do biserov, stoji zdaj najbrže v veži in pričakuje Roya...

Razen biserov ni bilo v vili ničesar, kar bi mogel napadalec iskati.

Vsiljivo, nenehno cvrčanje čričkov je navijalo Roya živce, ko je neodločno stal na pragu. Nazadnje je mladenec po prstih krenil čez teraso do enega izmed vežnih oken, se še trenutek obotavljal, nato pa udaril z železno palico po šipah, da so se razletele, se naglo vrnil, z brco odprl vrata na stečaj in s praga zavrtel električno stikalo.

Veža je bila prazna. Royeve oči, na pol oslepljene od jarko luči, so preletele vse kote razkošnega prostora. Stal je baš na sredi, ves razmršen in zapostoren. Ter nalik starodavnemu vojščaku grozeče stiskal svoje orožje.